

Frá Prinsessu Dianu til Maurice Papon

Tann syndarliga vanlukkan, tá Diana Prinsessa doyði, hevur verið eitt gullnám hjá serbløðunum, hvønn dag og hvørja viku við nýggjum, stórum yvirskriftum. Varð Diana fyrirbeind? Stóð bretska kongshúsið aftanfyrir? Var prinsessan við barn? Hvi græt bretska drotningin ikki? spyr Gunnar Hoydal m. a.

Gunnar Hoydal hevur verið í Fraklandi síðani í summar og skrivar um verðina, sum hon sæst við fronskum eygum beint nú. Um fronsku fjølmiðlarnar, um ta jagstraðu prinsessuna, um arbeiðsloysið og gekkarnar í politikki, um Maurice Papon, heiðursmannin ella bølmennið. At enda um Komorurnar, ein lítlan, fjarskotnan oyggjabólk í Indiska Havinum.

GUNNAR HOYDAL

Hvat er verðin? Tað er tað lítla, sum er beint uttan um teg, og sum tú sjálvur kanst nerta við og tosa við. Og so er tað tað stóra inni í heysinum, orðini og myndirnar, sum floyma inn yvir teg uttanifrá, streymurin av tíðindum og lýsingum, alt tað, sum tú lesur, hoyrir og sæst av tí, ið onnur halda vera umráðandi at fáa fram.

Min lítla verð hevur í seinastuni verið ein lítil býur millum Marseille og Toulon við Miðalhavið, og tann stóra verðin hevur verið fronsk, soleiðis sum hon sæst og hoyrist í teimum

fronsku bløðunum, útvarpi og sjónvarpi. Havi í nakrar mánaðar gingið hvønn morgun til bakaran og keypt eitt langt og klænt franskbreyð frá ungari konu, hyldlig og nýbakað at siggja til. Onkuntíð havi eg kløkt hana við at biða um okkurt annað, eitt myrkt breið ella eina kaku, men eri so fallin aftur til tað sama, og vit hava skilt hvønn annan uttan nógva orð. Hadaði tvey spor til blaðbúðina beint við, og millum alt, sum har er at velja í, hava orðini verið fleiri, tí tíðindini eru nýggj og stór hvønn morgun, og hjá tí forvitna er nógva at fregnast um og frætta.

Dagbløðini hanga tótt sum á seiðatrøum í stórum rimaverkum, ið kunnu snarast runt og vendast við, og tá kemur allur riðilin fram: La Provence, Var-Matin, La Marseillaise, sum eru bløð hiðani úr landspartinum, og tvey stóru bløðini fyrri alt

landið, Le Figaro, France-Soir, Le Monde, l'Humanité. Summi bløð eru tung sum ein ólukka og hava onnur bløð innan í sær, lýsingabløð, mótabløð, vøroyndir sum sápu og parfumu. Hvønn dag siggjast menn taka hesi bløð úr rimunum og missa burtur úr teimum, liggja so bannandi á knønum at fáa tað hoyggjað saman aftur, men tað er vónleyst at fáa alt lagt rætt íftur. Summir keypa so fløkjuna, sum hon er, aðrir tveita alt frá sær, rópa okkurt ílt til handilsmannin og fara út við gron.

Sjónvarpið

Tá er lættari at fáast við sjónvarpið. Har eru 6 ymiskar landsrásir, umframt allar serrásirnar, sum krevja gjald og serliga útgerð, skulu tær kunna siggjast inni í stovuni. Hjá teimum flestu man kortini vera nóg mikið við teimum seks van-

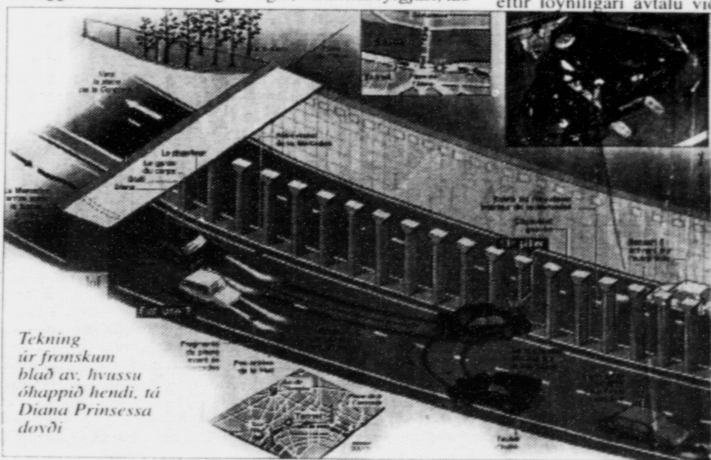
ligu, tí har verður sent á teimum øllum frá klokkan 6 á morgni til klokkan 2 og 3 um náttina. Tann eina rásin leggur dent á samfelag

og mentan, annars líkjust tær sum tann eini vatndropin líkist øllum hinum dropunum. Tær senda somu lýsingar, skráirnar fylgjast, tað

er fast, at eftir tíðindini og lýsingarnar millum klokkan 8 og 9 á kvøldi verður filmur sendur. So kunnu tvey fronsku húskini, ið hava eitt náttúrða til tíðindini og vaskað upp til lýsingarnar, seta seg afturá samstundis og velja millum 6 ymiskar filmar, franskar ella útlandskar við franskar talu. Tað ræður um at hyggja í eyguni á leikarunum og ikki á munin, tí varðarnar ganga ein heilt annan veg enn orðini.

Einasti munurin á teimum ymisku rásunum tykist at vera andlitini, ið koma á rútin. Sum tað skilst á bløðunum, er tað útsjónin og meðferðin hjá upplesarunum og sjónvarpsvertunum, ið er tað avgerandi fyri fjøldina av franskmønnum. Er tað hasin ella handan, sum verður í kvøld? spyrja tvey, áðrenn tvey trýsta á knøttin, og rásirnar keypa og selja fólk imillum sín, nakað sum tá ið fótibóltsfelagini keypa og selja stórspælarar.

So eru tað gekka- og gítuspølini. Hvønn fyrrapart, og nokur kvøld við, hava allar rásirnar um somu tíð hesi spøl við sjónvarpsstovunum fylltum við áskoðarum, sum klappa og flenna, meðan verturin røpar og øsir seg og fer heilt upp í topp, sum skal hann fáa avgongu hvørja løtu. Tað má vera møðsamt at skula vera so lukkuligur so leingi og hvønn dag. Ein serliga dugnaligur vertur var har imillum. Tvey lið skuldu kappast og gita eitt tal, og hann vísti við fingrunum niður fyrri seg tað rætta talið eftir loyniligari avtalu við

Tekning úr fronskum blað av, hvussu óhappið hendi, tá Diana Prinsessa doyði